

FEESTELIJKE VIERING VAN HET GOUDEN JUBILEUM VAN HET NATUURHISTORISCH GENOOTSCHAP,

OP ZATERDAG 26 NOVEMBER 1960.

Het Bonnefantenmuseum — officiëel Limburgs Provinciaal Museum van Kunst en Oudheden — vlagt en de grote hal is met bloemen versierd dank zij de goede zorgen van de chef van de plantsoenen, de heer A. van der Hoogt. Om drie uur opent de voorzitter de vergadering.

„U allen, die gekomen zijt om met ons te vieren het gouden jubileum van het Natuurhistorisch Genootschap in Limburg, heet ik hartelijk welkom. Op zondag 27 november 1910 kwamen te Sittard bijeen kapelaan Jos. Cremers van Breust-Eysden en nog 17 andere gezworenen, en het Genootschap was geboren. Dat gij allen gehoor hebt willen geven aan onze uitnodiging, aanwezig te zijn op de vigilie van de vijftigste verjaardag van dit heugelijk gebeuren, stemt ons tot grote vreugde en dankbaarheid”.

Een bijzonder woord van welkom richt de voorzitter tot de Commissaris der Koningin in Limburg, Dr. F. Houben, en de burgemeester van Maastricht, Mr. W. Baron Michiels van Kessenich, en dankt hen voor de voortdurende steun van provincie en stad; tot Mr. P. J. M. Jenneskens, deken van Maastricht en de heer J. H. Ubachs, consul van België. Hij deelt mede, dat vele gelukswensen uit België zijn binnengekomen. Dan tot de gastheren, voorzitter en secretaris van het Limburgs Geschied- en Oudheidkundig Genootschap, de heren Mr. J. van Wessem en Berenschot, en de directeur van het museum, Prof. dr. J. J. M. Timmers. Verder tot de voorzitter en secretaris van de Stichting „Het Limburgs Landschap” de heren P. Hens en F. Klinkenberg, de ondervoorzitter van de Culturele Raad Limburg, de Z.E. Heer L. Linsen (de voorzitter, de heer G. Goossens, kon niet tijdig aanwezig zijn, maar was aanwezig bij de opening van de tentoonstelling). Dan richt de voorzitter zich tot de vertegenwoordigers van de wetenschappelijke instituten, waarmee Genootschap en Museum steeds prettig samenwerken: de directeur van het Rijksmuseum van Natuurlijke His-

torie, Dr. L. D. Brongersma, de vertegenwoordiger van de directeur van het Rijksmuseum van Geologie en Mineralogie, de heer G. Kortebout van der Sluys, de directeur van het Zoölogisch Museum te Amsterdam, Prof. Dr. H. Engel, die tevens aanwezig is als voorzitter van de Commissie van Advies voor de Natuurhistorische Musea, het hoofd en de conservator van het Geologisch Bureau voor de Mijnstreek, Dr. A. J. H. Patijn en drs. B. J. Romein, de vertegenwoordiger van de directeur van het Laboratorium voor Entomologie te Wageningen, Ir. R. H. Cobben, de directeur van het Natuurhistorisch Museum te Rotterdam de heer H. Landsman, de secretaris van de Ned. Entomolog. Ver., de heer G. L. van Eyndhoven en de voorzitter van de Kon. Nederl. Natuurhistorische Ver., de heer J. Nijkamp.

Dan richt de voorzitter een woord van welkom tot de talrijke vertegenwoordigers uit de kringen van het onderwijs en ook tot de oudwethouders van onderwijs, de heren A. Bovy en Mr. A. M. I. H. Baeten (de wethouder van onderwijs, Mr. W. J. Korn, is door ziekte verhinderd), en de vertegenwoordigers van de Limburgse industrieën, die het Genootschap steun verlenen, heel bijzonder tot de heer J. Ceha, adjunct-directeur van de E.N.C.I., die het reeds vaker uit de nood geholpen heeft.

Na deze begroeting vervolgt de voorzitter zijn toespraak:

„Bij een gouden jubileum kijkt men terug in het verleden, om te zien wat bereikt is en om er uit te leren. Gij hebt reeds gehoord van het eenvoudige begin te Sittard op zondag 27 nov. Het doel lag opgesloten in de naam „Natuurhistorisch Genootschap in Limburg”. Men wilde allen verenigen, aan wie de studie van de levende natuur in Limburg ter harte ging, daarbij insluitend de studie van het geologisch verleden. Van meet af aan bestond het plan een provinciaal natuurhistorisch museum te stichten. Wegens de belangrijkheid van het museum kom ik daar aanstonds op terug.

Op de eerste vergadering werd tot voorlopig president gekozen Jos. Cremers, die met de hoofdredacteur van de Limburger Koerier, Jac. van Term, het initiatief had genomen. Kapelaan, later Rector Cremers bleef president gedurende 40 jaar. Hij was de ziel van het genootschap. Het Genootschap was Cremers en

Het Bestuur van het Natuurhistorisch Genootschap.

v.l.n.r.: P. J. van Nieuwenhoven (achter de pilaar), S. J. Dijkstra, P. H. E. Wassenberg, C. Willemse, E. M. Kruytzer, M. Mommsers, Mevr. W. Minis-van de Geyn, J. K. A. van Boven, J. H. H. de Haan (A. J. Pijpers is afwezig wegens ziekte).

Cremers het Genootschap. Wat deze eenvoudige, doch grote Limburger tot stand heeft gebracht — gelukkig met hulp van vele medewerkers zowel van het eerste uur als van later — kan ik hier onmogelijk beschrijven. Bij zijn aftreden als conservator in 1938 en bij zijn dood in 1951 hebben velen, vooral uit de kringen der wetenschap, gewezen op de grote plaats die de Rector in Limburg en in den lande veroverd had. Het bloeiende Genootschap en zijn goede naam zijn de levende getuigen van zijn werk. Wij brengen heden hulde en dank aan deze man, wiens beeltenis hier voor U staat en wiens naam en werk zullen blijven voortleven.

Een jaar na zijn oprichting telde het Genootschap ruim 100 leden. Het is merkwaardig, dat zovele medici lid werden. Onder hen zijn er verschillende, die een belangrijke rol gespeeld hebben. Ik wil slechts noemen de voorzitter van de museumcommissie, de bekende Maastrichtse oogarts D r. J. P. G. v a n d e r M e e r, dokter Beckers uit Beek en dokter D e W e v e r

uit Nuth. Dat is een traditie geworden, eigenlijk een voortzetting van de traditie, dat de medicijnman natuuronderzoeker is. Het enige lid van verdienste, dat het Genootschap op het ogenblik bezit, is wederom een medicus, dokter W i l l e m s e uit Eygelsheven, die Rector Cremers in 1950 is opgevolgd als voorzitter en door zijn publicaties de goede naam van het Genootschap in niet geringe mate versterkt heeft. Ook hem zeggen wij heden hartelijk dank voor zijn werk.

Behalve dokter Willemse zijn nog elf zeer achtenswaardige lieden meer dan 40 jaar lid: J. N y p e l s uit Heer (1912); M r. N i c. B e c k e r s uit Sittard (1913); M. M o m m e r s uit Heer (1913), die bovendien meer dan 25 jaar bestuurslid is; J a n S l o f f uit Bergen op Zoom (1914), die pas benoemd is tot erelid van Kon. Nederl. Natuurh. Ver.; P r o f. D r. J. H e i m a n s uit Amsterdam (1916); E d m. N y s t uit Maastricht (1917), de nestor van onze maandvergaderingen; R. G e u r t s uit Echt

(1918); P. Hens uit Valkenburg (1919); Prof. Dr. L. F. de Beaufort uit Amersfoort (1919). Slechts één lid is nog in leven van hen, die in 1910 het Genootschap ten doop hebben gehouden, nl. Dr. A. J. M. Garjeanne, toen ter tijd leraar aan de R. H.B.S. te Venlo en thans wonende te Groesbeek. Hij is ons niet alleen trouw gebleven maar is ook steeds blijven publiceren, nu nog pas in het jubileumnummer. Hem is hedenmorgen het volgende telegram gezonden: „Het bestuur van het Natuurhistorisch Genootschap dankt U voor Uw trouw en Uw werk en heeft U benoemd tot Lid van verdienste”.

Reeds in het eerste jaar van zijn bestaan deed het Genootschap van zich horen door het uitgeven van „Mededeelingen over 1911”, een jaar boek, dat gevolgd is door 9 andere, het laatste over de jaren 1919—1923. In 1912 verscheen het eerste Maandblad, orgaan van het Natuurhistorisch Genootschap in Limburg, een kontaktblad voor de leden en tevens bestemd voor korte mededelingen en het vermelden der aanwinsten van het nog te stichten museum. Om de oudste maandbladen wordt thans nog gevochten, omdat er zoveel belangrijke zaken in staan. Toch was het Maandblad niet geschikt voor ruilverkeer, vooral omdat alles in de Nederlandse taal geschreven werd. In 1924 gooide het bestuur het roer om en droeg aan pater Dr. Hermann Schmitz S.J. op, het maandblad — van nu af het Natuurhistorisch Maandblad — uit te bouwen tot een wetenschappelijk tijdschrift. Uit de positie, die het Maandblad thans in het internationaal ruilverkeer inneemt, weten wij, dat Schmitz zijn taak goed heeft volbracht. Heden brengen wij ook eerbiedig hulde aan deze pionier, tevens lid van verdienste, die op 1 sept. van dit jaar op 82 jarige leeftijd te Bad Godesberg is overleden.

Het Genootschap werkte rustig, maar zeker door; men vergaderde regelmatig, men hield excursies en men bracht nieuwe voorwerpen aan voor het inmiddels gestichte museum. Het accent van de werkzaamheden lag vooral in het Zuiden van de provincie. De kring Roermond heeft enkele jaren nuttig werk verricht, vooral onder de tweede wereldoorlog, maar is sindsdien verdwenen. Nog vroeger heeft er een Kring Grathem bestaan, thans roert zich Noord-Limburg geducht. De vrienden der Natuur uit Venlo en omgeving zijn zeer actief en doen belang-

rijke waarnemingen, die nu gelukkig haar weg vinden naar het Maandblad. Dan gaan ze niet verloren.

Het Maandblad steeg in aanzien en toch begreep men, dat het Maandblad het op den duur zou verliezen in het internationaal verkeer, en omdat het voor de helft gevuld was met verslagen en artikelen in de Nederlandse taal en omdat de wetenschappelijke instituten in binnen- en buitenland er toe overgegaan waren meer dan één tijdschrift uit te geven en vaak in zeer uitgebreide vorm. Wederom greep de Rector in, in 1948, twee jaar voor zijn dood. Op zijn initiatief besloot het bestuur tot uitgifte van de „Publicaties van het Natuurhistorisch Genootschap in Limburg” een jaarlijks terugkerende Reeks van grote omvang en hoog wetenschappelijk gehalte, waarvan er reeds 11 zijn verschenen en de 12e als feestnummer ter perse is. De greep van de Rector was altijd goed. Het ruilverkeer — in 1948 omvattende ongeveer 80 ruilpartners — is sindsdien met meer dan 100 gestegen, en zal nog stijgende blijven, want ieder jaar komen nieuwe aanvragen voor ruilverkeer binnen. En al die tijdschriften, die het Genootschap in ruil ontvangt — het zijn er thans 292 — worden geplaatst in en worden eigendom van het Natuurhistorisch Museum.

Het ontstaan en de geschiedenis van het museum zijn zo innig met die van het Genootschap verbonden, dat wij het bij deze herdenking niet mogen voorbijgaan. In 1912 besloot het gemeentebestuur van Maastricht het voormalige klooster der Grauwe Zusters van Hasselt in de Heksenhoek — thans de Bosquetplein — in bruikleen af te staan aan het Genootschap, om het in te richten tot museum. Wanneer het museum precies geopend is, weet niemand, maar in 1913 was het zeker open. De eerste levensjaren waren niet zo voorspoedig, want er was geen beheerder en het gebouw liet veel te wensen over. En welk genootschap ter wereld kan op eigen kosten een museum onderhouden? Een wijs besluit werd door de gemeenteraad van Maastricht genomen op 11 juni 1917, toen de raad besloot de museuminhoud in eigendom over te nemen en een conservator aan te stellen, onder voorwaarde, dat het Genootschap zijn bibliotheek in eigendom aan de gemeente zou overdragen en ook alles — boeken, tijdschriften en voorwerpen —, dat het in de toekomst zou verwerven. Door eendrachtige samenwerking

van gemeente en genootschap is het museum gegroeid tot een regionaal museum van de eerste rang. U weet het allen: Rector C r e m e r s werd de eerste conservator, in 1917. Ook dit museum is zijn werk. Hem zeggen wij wederom hartelijk dank, maar wij mogen niet vergeten met ere te noemen de toenmalige burgemeester van Maastricht, M r. B. J. v a n O p p e n, en zijn wethouder van onderwijs, M r. H e n r i P a u l u s s e n, die hun schouders hebben gezet onder dit pionierswerk.

Het museum heeft een dubbele taak: 1. leerschool te zijn voor het volk en vooral voor de jeugd; 2. centrum te zijn van wetenschappelijk werk.

Wat het eerste betreft, heeft natuurlijk het Genootschap het meest geprofiteerd van het museum. Een genootschap zonder museum is haast niet denkbaar. En wat de jeugd betreft, kan ik volstaan met te zeggen, dat het museum dit jaar reeds door 2369 leerlingen is bezocht.

Centrum van de wetenschap. Wanneer ik U moest vertellen, wat mijn beide voorgangers, Rector C r e m e r s en Mevr. M i n i s - v a n d e G e y n, voor de wetenschap gedaan hebben en wat zij gered hebben, dan kwamen wij vandaag niet meer aan de opening van de tentoonstelling toe. Moge dus een greep uit het laatste decennium U een idee geven. In die jaren zijn hier binnengekomen en gered de eerste alpenmarmot van Nederland, de eerste tapir, beide uit het Pleistoceen, en de eerste wilde kat. Ik ben er van overtuigd, dat deze vondsten de wetenschap nooit zouden hebben bereikt, wanneer niet leden van het Natuurhistorisch Genootschap deze hadden binnengeloodst in de veilige haven, die hier in Maastricht gebouwd is, het museum. Wij moeten derhalve vandaag ook een pluim steken op de hoed van de bestuurders van Maastricht, van weleer en van thans, omdat zij het museum hebben behouden en met grote zorg en toewijding in stand houden.

Het museum en het genootschap zullen eendrachtig blijven samenwerken. Het genootschap vaart er wel bij, doch ook de stad Maastricht. Door het ruilverkeer van het Genootschap wordt opgebouwd een wetenschappelijke bibliotheek van grote betekenis, die eigendom wordt van het museum, derhalve van de stad. Wij willen hieruit slechts twee conclusies trekken; 1. Hier ontstaat een bibliotheek, die wellicht eens haar diensten kan aanbieden aan de universiteit van

De feestvergadering

Maastricht. 2. Dit is wellicht de enige plaats, waar de gemeente rijk wordt.

Een laatste woord tot U, leden van het Natuurhistorisch Genootschap, mijne vrienden. De prettige geest van vriendschap en hartelijke samenwerking, die ons allen bindt, doet het Genootschap leven. Ik ben U daar zeer dankbaar voor en in het bijzonder richt ik een woord van dank tot U, leden van het bestuur, voor de sympathieke steun, die ik steeds van U mag ontvangen. Het bestuur heeft U, leden, een jubileumnummer van het Maandblad aangeboden als feestgave en als bewijs van erkentelijkheid. Dit nummer is geheel aan Limburg gewijd. Het is de bedoeling dit werk voort te zetten. Dan zal het waardig aansluiten bij het zo pas verschenen werk „Limburgs verleden”, uitgegeven door het Limburgs Geschied- en Oudheidkundig Genootschap. Ik grijp tevens naar het woord van Bilderdijk, geciteerd in het voorwoord van dit werk: „In 't verleden ligt het heden, in het nu wat worden zal” en ik eindig met de bede, dat de Heer der Wetenschappen ons in de toekomst moge blijven schenken Zijn onmisbare zegen”.

Als eerste van de rij van sprekers bestijgt nu de g o u v e r n e u r het podium, om zijn gelukwensen aan te bieden. Hij wijst daarbij op het uitzonderlijk belang van de studie van de bodem van Limburg. Biologen en geologen hebben daarbij reeds vijftig jaar lang in het Natuurhistorisch Genootschap samengewerkt. Wetenschappelijke arbeid is een eis van de tijd en van groot belang voor geheel ons volk.

De b u r g e m e e s t e r v a n M a a s t r i c h t gaat bij zijn simpele wensen uit van de stelling

dat wie liefde heeft voor het aanschouwen van de schepping Gods, gemakkelijk de liefde tot God zelf vindt. Merkwaardigerwijze is deze stelling bij rector Cremers omgekeerd van toepassing geweest: door zijn priesterlijke roeping kwam hij tot bewondering van de microcosmos. Spr. wijst op het belang van de natuurstudie voor de vrije tijdsbesteding: Liefde voor het geschapene kan tot een schone ontroering worden voor de jeugd.

Mr. van Wessel spreekt namens de grote zuster, het Geschied- en Oudheidkundig Genootschap. Hij haalt herinneringen op uit zijn Rolducse tijd, toen daar „professor Cremers” op flegmatieke en humoristische wijze de natuurlijke historie doceerde, niet uit het voorgeschreven Franse boekje, maar uitgaand van de typische planten en dieren van Limburg: een vleermuis, die op het bord werd gehangen, een pad, die uit een zak van de toga werd opgediept, om te laten zien, dat eten niet vies was. De Kreeft, zoals Cremers genoemd werd, trachtte steeds de wetenschap nader te brengen tot het volk.

Prof. Engel verheugt zich over het contact, dat reeds uit de tijd van zijn voorganger aan het Zoölogisch Museum te Amsterdam, prof. de Beaufort, bestaat tussen zijn museum en dat te Maastricht. Als voorzitter van de Commissie van Advies voor Natuurhistorische Musea wijst hij op de uitzonderlijke positie van het Maastrichtse museum, dat zich op de wetenschap toelegt, maar daarnaast naar popularisering van deze wetenschap streeft. Juist in Limburg is dit zo belangrijk, omdat de rijke natuur daar veel onderzoekers aantrekt.

Dr. Brongersma directeur van het Rijks Museum van Natuurlijke Historie te Leiden roemt het vele werk, dat door het Genootschap reeds 50 jaar lang gedaan wordt voor de kennis der natuur van geheel Nederland.

De heer Kortembout van der Sluis maakt zich tot de spreekbuis van prof. van der Vlerk, directeur van het Rijks Museum van Geologie en Mineralogie, die door ziekte verhinderd is zelf te komen. Uit de geschiedenis van de aarde zijn vele klimaatwisselingen bekend. Het Genootschap beleeft kennelijk een warme periode. Door steeds grotere bloei zal het zeker bestand blijken te zijn tegen een eventueel op handen zijnde ijstijd. Tenslotte kon de tertiaire olifant zich ook tot in de ijstijd als

mammoet handhaven.

De rij van sprekers wordt gesloten door de heer Nijkamp, voorzitter van de Kon. Ned. Natuurhistorische Vereniging. Hij herinnert er aan, dat nergens in de provincie Limburg een afdeling van de K.N.N.V. bestaat. Hij doet dit zonder enig gevoel van teleurstelling, al is Limburg een van de mooiste stukken van het land. Als zijn vereniging congresseren wil in Limburg of er een excursie wil houden, vervult het genootschap de rol van gastheer, en effent de weg door veel hulp.

Bij de sluiting van deze feestvergadering uit de voorzitter zijn grote dank voor de vele waarderende woorden, die door overheid en vrienden zijn uitgesproken.

Dan begeeft het gezelschap zich naar het Natuurhistorisch Museum, om de tentoonstelling „Insekten” te bezoeken. De stands worden gesierd met fraaie bloemstukken, van de Stichting Het Limburgs Landschap; het hoofdbestuur van de Kon. Ned. Natuurhist. Ver.; de heer A. P. Lagas, directeur van de drukkerij Cl. Goffin; de Overste en de Broeders van de Beyart te Maastricht.

De burgemeester verricht de opening, en doet dit geheel tegen zijn gewoonte in zonder die van tevoren gezien te hebben, vol vertrouwen op het werk van het Genootschap en op dat van de directeur van het museum en zijn medewerkers. Hij haalt een herinnering op uit zijn jeugd, toen hij in een duinpan te Bergen aan Zee een polletje mos onderzocht en daardoor onder de indruk kwam van de enorme variatie in de schepping. Een nieuwe wilde kat laat hem Siberisch koud; maar wel vindt hij het belangrijk, dat kennis wordt aangekweekt, en dat deze enthousiast tot het volk wordt gebracht. Hij eindigt met zijn gelukwensen over te brengen met het feestnummer van het Natuurhistorisch Maandblad. Vervolgens opent hij de tentoonstelling.

Bericht van verhindering is binnengekomen van: Mr. Dr. W. G. A. van Sonsbeeck, oud-gouverneur van de provincie Limburg; Mr. Ch. Paulussen, lid van Ged. Staten; Mr. E. Verhaegh, griffier der Staten; Mr. W. J. Korn, wethouder van onderwijs; Dr. A. J. M. Garjeanne; Prof. Dr. I. M. van der Vlerk; Prof. Dr. J. de Wilde; Dr. A. D. Voûte; Mr. R. Höppener, burgemeester van Roermond; H. M. J. Dassen, burgemeester van Sittard; Ir. P.

Wintgens; M. J. Dings, algem. secr. L.L.T.B.; Z.E. Heer J. Rosier; Ir. J. Mommsers, rijksbijenteeltconsulent; Heer en Mevrouw Prick-Hoefnagels; J. M. H. F. J. Baron de Weichs de Wenne; W. van Boextel, conservator van het Natuurh. Museum te Tilburg; Dr. C. J. Briejër, directeur van de P.D.; J. Th. Z. Ermers, chef afd. publiciteit P.D.; L. J. A. M. Beaumont, beheerder van het schoolmuseum te Geleen; Mr. P. G. Meyer Viol; Dr. G. Daniëls, rector gymnasii; A. J. Pijpers, bestuurslid; Dr. A. C. V. van Bommel, secretaris van de Commissie van Advies voor de Natuurh. Musea; H. Siedenburg, directeur Prins Bernhard Fonds; H. Jeukendrup; Ir. J. H. Voorburg, rijkslandbouwconsulent voor Noord-Limburg.

**TENTOONSTELLING „INSEKTEN” IN HET
NATUURHISTORISCH MUSEUM
26 NOV. 1060 — 15 JAN. 1961.**

Ter ere van het gouden bestaansfeest van het Natuurhistorisch Genootschap (27 nov.) heeft het museum een tentoonstelling „Insekten” opgebouwd, met medewerking van verschillende wetenschappelijke instituten en enkele leden van het Genootschap. Deze tentoonstelling is op zaterdag 26 nov. officieel geopend door de burgemeester van Maastricht, Mr. W. Baron Michiels van Kessenich.

Het doel van de tentoonstelling was, enige aspecten te belichten uit het enorme rijk der insekten: de vormenrijkdom, het onderwijs, de betekenis en de bestrijding.

I. Inzending van het Instituut voor Toegepast Biologisch Onderzoek in de Natuur (ITBON) te Arnhem.

1. Bodemverbetering en bodemfauna.
Insekten breken de plantenresten af tot kleine stukjes, die door bacteriën en schimmels verder worden afgebroken. Met behulp van verschillende vangmethoden wordt vastgesteld, welke insekten de bodem bevolken.
2. Prognose insektenplaaq.
Uit de op lijmtafels neergevallen excrementen wordt de dichtheid van de insektenplaaq vastgesteld. Uit de uit een

boom gestoken boorspaanders kan men aan de jaarringen het aanwasverlies bij een plaag aflezen.

3. Bevorderen van de rode bosmierenstand ter bestrijding van schadelijke insekten. Mieren nesten worden uitgezet („Bemieren van bossen”).
Deze stand sluit onmiddellijk aan bij de volgende.

II. Plantenziektenkundige Dienst (P.D.) en Faunabeheer te Wageningen.

1. Over de gehele wereld komen ongeveer een miljoen verschillende soorten insekten voor, in Nederland 30000, waarvan vele schadelijk zijn voor land- en tuinbouw.
- 2—4. De natuur zorgt zelf voor een zeker evenwicht: Roofinsekten, vogels enz. zijn de natuurlijke bestrijders van de insektenplagen.
5. In de moderne land- en tuinbouw is de natuurlijke bestrijding onvoldoende; daarom moet de mens ingrijpen, veelal met chemische middelen, welke door de P.D. vooraf worden gekeurd. De P.D. maakt echter nooit propaganda voor een bepaalde fabriek van chemische middelen.
- 6—7. Men moet nauwkeurig de ontwikkelingsstadia van het schadelijk insekt kennen. Ook de weerkundige gegevens zijn van belang.
8. Waarschuwingsdienst in samenwerking met het KNMI.
9. De P.D. waakt, ook in het belang van de export, over de gezondheid van land- en tuinbouwgewassen.
Alleen zó blijft onze agrarische export van meer dan 3000 miljoen gulden mogelijk.

III. Foto-expositie Blankwaardt (ITBON).

Mooie foto's van de ontwikkeling van de vlinders en een aantal portretten van andere insekten.

IV. Shell Nederland N.V.

Een kleine, doch fraaie tentoonstelling van shell-insekticiden.